

lletrAtura

Et vaig veure al cafè...

Girona 2010

Et vaig veure al cafè...

...després ens varem creuar per la Rambla. No em vas mirar en cap moment.

Regalaves la teva mirada a altres persones, com un present que elles no sabien apreciar, però jo sí, encara que m'ignoresis.

Portaves un llibre de George Orwell, el meu autor preferit, imatge del meus pensaments. Era 1984, quina ironia, el mateix any que vas néixer.

No saps res de mi, però jo ho sé tot de tu.

Avui t'espero, com sempre, al cafè.

Avui m'acostaré a tu. Trencaré el mur que ens separa i aniré més enllà dels meus obscurs anhels.

..., duies un plomissol blanc al cap. Et vaig saludar i només de moure't es va deixar anar fins a tocar tot just de deu el líquid fosc que beviessis. Tot dos vam bufar alhora i el plomissol es va enlairar i enganxà un corrent d'aire que li feu donar voltes en espiral per sobre nostre. El volíem agafar però com que pujava cada cop més amunt vaig grimpar ràpidament dalt la cadira més propera, gairebé el tenia quan s'enlairà definitivament, però de seguida s'esmunyí dins la motxilla d'un estudiant barbut.

... dos anys després de l'última trobada. Tu havies recorregut mitja Àfrica a la recerca de nous paisatges i sensacions. Se't veia renovada, més madura. Jo encara era la de sempre, la típica mestressa de casa fent les típiques tasques domèstiques pel marit i els nens. Conformada amb l'avorriment i amb por dels canvis.

I va ser al cafè on, tot fent un te i unes galetes, vaig obrir els ulls gràcies a la teva presència i les teves vivències. Per això et demano ara que d'aquí a dos anys m'esperis aquí mateix. Cuida'm als nens.

... Covardament hauria girat l'esquena, perquè sé, ho sé del cert, que hi ha ferides que mai curen. Sempre seràs el meu passat, i així és com ho vull.

Et vaig veure al cafè però no vaig recular. Mandrosament els peus em duïen a la taula, mentre el cap deia que no. Serena, et vaig mirar, ja sense por. Eil – em vas cridar – Quant temps! Vint-i-set anys. Mesquí. Cínic. Això ho vaig callar, i els ulls no ho deien. Et vaig oferir un somriure i la galta pel petó, la mateixa de la teva darrera bufetada.

... tu ni tan sols em vas mirar...

La teva mirada em va fondre un dia i ara esdevinc invisible als teus ulls...

Amb l'estómac fet un nus... garbuix d'imatges i paraules desendreçades per l'absència viscuda... ferides de l'ànima... jornades viscudes intensament... enderrocades ara per la indiferència dels sentits... animades per fils invisibles del record...

Em submergeixo en un malson surrealista del que formo part... sóc una titella moguda per uns fils invisibles de cobdícia i egoisme...

La teva presència es desdibuixa, es decolora, perd força i desapareix...

Et vaig veure al cafè... ja ni tan sols et vaig voler mirar...

... y te saqué con la cucharilla. «Gracias guapo», me dijiste, al tiempo que sacudías la cabeza para secártela. Por un instante pensé que ibas a darme un beso, pero tú, bella entre las bellas, negra como un conguito negro, alzaste el vuelo, zumbido vas, zumbidos vienes, dispuesta a pegarte un caluroso y relajante chapuzón en el café de cualquier otro.

... Ja portava estona absorta amb els blaus de les parets i els blaus imaginats de la mar que m'havien acompanyat aquell matí. Mastegava distretament un entrepà, sense massa fal·lera. Com si a cada mossegada se'm representés de nou, amb lentitud, un paisatge gairebé de somni.

Estaves a la barra demanant una cervesa. D'esquenes, t'escoltava la veu. Seductorament greu. Em va provocar un somriure la coincidència dels colors que impregnaven el migdia. Sonava un blues de John Lee Hooker. Et vas tombar per mirar-me i m'arribà un regust de salabror. Els teus ulls eren blaus.

... ese tórrido día de agosto. Estabas ahí, en la barra. La más rubia de todas. Cuando empecé a explicarte susurrando que el otro día me acompañó otra rubia, te quedaste callada. Siempre que te necesitaba estabas ahí, sin juzgarme. Tú siempre me escuchabas sin hablar. Cuando te dije que quería más, tampoco dijiste nada... Comenzaba a preguntarme por qué seguía hablándote, silente diosa del verano. Nos fuimos a mi casa. Cuando llegamos a la cama, estabas caliente. Ya no tenía sentido estar contigo. Así volví al café a buscar otra rubia y espumosa cerveza fría.

..., tú ocupabas la mesa cerca de la ventana distraída mirabas la plaza, el tiempo era desapacible, mi corazón al verte se aceleró en rápidos latidos, los recuerdos se agruparon en mi mente, tu sonrisa llenaba el espacio dejando el aire impregnado de dulces añoranzas.

Por un momento cerré los ojos, la misma sonrisa, la cabeza suavemente inclinada con gesto de impaciencia, tus manos acariciando un libro y sujetando con cuidado la taza del café, tu tez morena cubierta por un pañuelo.

Abrí de nuevo los ojos, recogiendo los recuerdos, de tiempos pasados aun por vivir...

..., dempeus a la barra, prenent un cafè a glops petits mentre llegies un diari per distreure el temps. Com cada dilluns, es repetien aquells instants vertiginosos, en què desig i por es barrejaven i no sabia si entrar o fugir corrents. Després gairebé sense adonar-me'n, empenyia la porta que donava pas a aquella olor a suís i ensaïmada, i a la sensació elèctrica de rebre les teves mans sobre la meva cintura. Aquest gest em calmava, però no esborrava el fet desagradable de sentir com cruixien els sobrets de sucre buits sota els meus peus.

... Al cafè hi va caure una llàgrima. Una llàgrima va relliscar després de riure una bona estona.

Bona estona és la que sento en la soledat de la teva companyia. En la teva companyia toco la guitarra. La guitarra està desafinada un altre cop. Altre cop surt la lluna plena.

Lluna plena de desitjos incoherents. Desitjos incoherents de conte infantil. Conte infantil es torna la meva història lluny de mi.

De mi puc parlar hores i hores, ja ho saps. Ho saps, mai t'enganyaria, no em puc enganyar a mi mateixa, et vaig dir.

... tot just després d'haver arribat de París. L'esguard impenetrable de sempre sobresortia pel damunt d'una làmpada de taula.

Pensava que em saludaries però ni tant sols et vas immutar en veure'm.

La cafeteria s'anava emplenant i vaig escoltar a Jacques Viaud amb el saxofon fins que acabà tocant de genolls i ovacionat per l'audiència. El fum del local afavorí el garbuix d'emocions.

De sobte vaig veure quan t'aixecaves i vaig entendre que alguna cosa devia haver passat mentre vaig ser fora, perquè duies un bastó blanc de cec.

"T'hai vist al càfè de La Cigale ahir. Quan vas marxar vaig preguntar xtu al kmbre, flipo qtu coneixis i m'indica el teu telèfon. Vull tornar a veure. A les 9 allà? Ptoons".

Eren les 21.05 i rellegia el missatge, afalagada i incrèdula, sense descartar que fos una broma de l'imbècil de l'Eduard. Però com que el "bip bip" de l'sms li tenia xuclat l'enteniment des de mig matí, va convèncer-se que no tenia res a perdre-hi. I va empenyar la porta de La Cigale com deixant-s'hi la vida, recordant algú que va dir que el destí és, simplement, allò que arriba quan no ho esperem.

..., tu estaves d'esquena a la barra, pel mirall hi vaig veure el títol del llibre que estaves llegint. Vaig demanar un càfè curt però amb cos... Només vas treure els ulls del llibre quan em van servir el càfè. La tassa va arribar als meus llavis i a poc a poc el càfè em va batejar els sentits. Amb la meua inseparable llibreta damunt de la taula, la meua imaginació va gaudir de llibertat... Va entrar un venedor de loteria cridant la sort la sort! Li vaig dir que no. La sort era respirar silenci...

... de davant de l'estació. Anava cap a la feina, amb presses, quan un vent de nostàlgia em va aturar davant el teu reflex. D'esquenes al món, reies les mentides d'altres que no eren jo, tan feliç com et recordava, abans que les veritats mai dites enfonsessin el nostre castell de sorra. El teu somriure em remogué el cor, cremant la flama ja perduda, però em trobava atrapat davant la porta del càfè, paralytat pels dubtes i la por. Al final, un sospir de maduresa o de realitat m'allunya de tu, pel camí de la incertesa.

... con tu mirada ausente, buscando más allá de tu nariz las respuestas que tu pensamiento encubre, debajo de un montón de inútiles cortafuegos donde atrincheramos las libertades. En tu mesa: un periódico abierto... por los horóscopos, un cortado con la espuma desgastada de tanto esperar y un bolso entreabierto por donde despunta el borde de un fragmento de existencia, metida en un sobre. Paso cerca de ti. Tu mirada reflejada en el gran ventanal, no cuenta nada. Lo que daría por descubrir ¿qué te arrastra más allá de tu cuerpo? Me sitúo cerca. Despertarás. Y sabré

... T'hi vaig veure. Jo et vaig veure al cafè. Al cafè que em bevia. Al final d'haver-me begut el cafè. Al fons del cafè. Entre les restes de cafè begudes. Vaig veure clarament alguna cosa al cafè begut. Que eres tu ho vaig saber de seguida. El destí dibuixat amb sucre i unes gotes marronoses de cafè. El mirall del cafè reflectint el meu futur escrit amb l'oli que s'enganxava a les parets de la tassa. Vaig veure al cafè un home que prenia un cafè i escrivia. Em vaig veure al cafè. Després vaig pensar en demanar un altre cafè, beure-me'l d'un glop, marxar d'aquell cafè i escriure això. També et vaig veure a tu, al cafè, llegint això. Ara.

... un diumenge assolellat, des de llavors no he deixat d'estar en aquest indret, en aquest bar. Tenies uns ulls clars com la mel i un somriure completament encisador. Recordo fins i tot l'aroma dels teus mots, la delicadesa amb la qual transformaves la realitat. Sabies el que volies, eres un home segur, ho sabia perquè vas mirar-me com mai ningú ho havia fet, recurrent tots els espais del meu cos sense deixar-ne ni un en blanc. Pintant-me de vida sempre, així eres tu. Un home que sempre recordaré per la saviesa de les seves mans i la humilitat de la seva mirada. T'estimava.

... La teva imatge emergint del fons de la tassa amb la silueta cada cop més definida. Alguns en dirien miratge, altres deliri; per a mi només era un truc de la ment per recordar-me que et trobava a faltar. Però tampoc calia que el teu fantasma vingués a buscar-me.

Vaig aixecar el cap i vaig mirar al meu voltant. El món continuava en dansa, aliè a qualsevol de les meves consideracions fútils i això em reconfortava. Vaig encendre un cigarret i vaig agafar la tassa, glup glup glup, el dia que et vaig beure al cafè.

..., quan les aigües de la Catedral es vessaven sobre les llambordes atapeïdes d'éssers mitològics corbats sota esquelets metàl·lics. El vertigen de tornar a casa m'empenyia a, encara, estar al carrer. Quan vaig tornar-te a mirar a dins del cafè, per tal d'oferir-me al baf de refugiament que començava a entelar els vidres, ja no hi eres... Potser ens tornarem a trobar... En un altre bar o potser ens trobarem en un aeroport, quan la darrera llum verda del vespre ressalti cada porció d'aquest carrer i travessi la roba estesa i tots els paraigües estiguin plegats a dins de recipients on descansen totes aquelles gotes d'aigua que s'han perdut per sempre.

... i, abans d'entrar, et vaig anar a comprar flors per allò tan teu de trencar els clixés. Volia agrair-te els consells reveladors que ens regalaves a classe. Des del curset que no et trobava i estimava com m'havies ajudat quan estàvem malament amb la Susanna. No, segons tu no eren els nostres trets oposats; apostaves per una falla sexual i, certament, en teníem una: canviant el pis per una caravana vam encetar una bona etapa, desinhibits de les oïdes dels veïns. Quan vaig entrar amb el ram, al teu lloc hi seia ella. Per això em va deixar.

..., en aquell racó ple de petites finestres que regalen els raigs del sol i li donen vida. Mirar-te era el gest més senzill quan el què es pretén és esdevenir invisible. Dos éssers en un cafè buit, un ple de llum i l'altra a la foscor, dos ànimes paral·leles amb dues vides diferents i una sola direcció.

Recordo l'instant, el fet, la sensació, la teva mirada que no buscava res ni ningú però que va trobar els meus ulls descobrint la teva tendresa. I seguim aquí, sols, cada dia i en silenci, fa segles.

..., un cop més, a la taula del davant. Igual que la primera vegada, la llum del sol de primavera creuava el finestrall creant mil i un colors al teu voltant. Com sempre, els teus ulls foscos em varen regalar una mirada que va fer que el meu cor cridés.

El soroll de la porta em va almar; el parlar dels clients em va despertar.

La cadira on estaves feia un segon tornava a estar buida, la tristor tornava a inundar el meu interior.

Un amic em pregunta si estic bé. Jo el menteixo amb un somriure mentre penso que només fa una setmana que vares marxar, i que mai més tornaràs.

..., rere el tel breu i sinuós del fum del teu tallat i la mirada perduda xipollejant en la seua superfície de color bronze, omplint d'una lluentor inexplicable els teus ulls oceànics. Amb els ditets tastaves l'escalfor del vidre en un gest aràcnid i mesurat. No sé perquè et mirava. Entre totes les coses que havien anat vessant-se al llarg del dia tu em vas semblar la presència més tèbia i envejable, més insòlitàment bressolada per la tendresa. Pagava la pena contemplar-te i perdre el pas en la teua dreuera, al corrent de la teua existència.

... Duies l'Odissea d'Homer sota el braç, tal com havíem acordat. Però si no hagués estat pel llibre mai no t'hauria reconegut: ni cabells rossos (eren esgrogueïts, tenyits), ni figura esvelta (tirava a rabassuda); tampoc no aparentaves trenta-cinc anys (més aviat t'apropaves a la cinquantena). Et vaig espigar una estona des de la barra, impunement: amb el meu exemplar camuflat en una bossa, jo era invisible a la teva mirada neguitosa. Perquè sense l'Odissea no podies pas identificar l'home calb i panxut que t'observava, l'impostor que finalment, ocultant l'embalum del llibre, va fugir del cafè, desencisat.

..., d'esquena. No podia creure que fossis tu. No podia deixar de mirar-te, fins que et vas girar, em vas intuir i et vas girar, no només el cap, tota tu. Ens vam mirar somrient amb els llavis i els ulls. Estaves tant guapa, eres tant guapa. I aleshores, vaig entendre que alguna cosa havia canviat, ja no hi havien els fantasmes, la boira havia desaparegut. Teníem una nova oportunitat. Em vaig acostar pausadament però sense apartar-te la mirada, no volia tornar-te a perdre. No podia tornar-te a perdre.

-Véns?

-Amb tu.

I et vaig abraçar.

... i en aquell moment vaig pensar potser que estava malalta. No pot ser que en la negror líquida de la tassa vegi la teva imatge. Són masses dies que t'estranyo, són massa dies en que no has vingut. El teu rostre en comptes d'esvaïr-se en el fum, en la boira de l'entretemps es superposa en la quotidianitat d'un esmorzar tranquil. Però, saps què?, he agafat la cullereta –i no prenc sucre– i enmig del vòrtex has desaparegut. Esvanint-te en un gest, he begut tot el cafè que quedava. En les acaballes t'he donat la reminiscència.

..., vaig entrar de pressa, feia tard i no tenia tabac, al costat de la màquina, a terra, hi vaig veure la fotografia d'uns ulls coneguts, els teus, em miraven amb la tristesa de qui no sap on mirar, de qui no té qui l'escolti. Et vaig agafar i ara reposes tranquil dins el meu moneder, tancat, quasi asfixiat de tanta negror, la llum t'arriba a estones perdudes, quan necessito bitllets t'obro la porta i se sent el teu crit, et torno a tancar, no t'escolto, ja no et tinc por, ja mai no podràs fer-me mal, mai!

... i no em vaig poder estar de seguir-te. La complicitat que desprenia el local, més entranyable amb tu a dins, em va empènyer a no permetre't la llibertat d'allunyar-te sense mi. Per això, vaig caminar durant una estona màgica darrere el ritme dels teus passos, que marcaven un compàs perfecte, entre la música i el silenci. Sentint-te les paraules, em vaig fer amiga de la veu greu de qui te les deia. Després, amb cada pausa, vaig notar la tendresa dels carrers de la ciutat, les emocions, sense sortir d'aquell cafè, on es recitava poesia.

..., rondant la teva irreflexiva passió per les engrunes sense dissimular la teva indiferència envers els habituals; temorosa per molt que no ho volies deixar notar. A mi no em vas enganyar: em recreava observant com t'apartaves, poruga, cada cop que se t'atansava una ombra i, per la teva desgràcia, vas despertar aquell instint sàdic adormit dins meu. Un moviment lent de la meva mà traïdora, un cop sec i –ho haig d'admetre– del tot afortunat. No va ser res personal; tot just la diversió d'emprenyar al cambrer mostrant-li una mosca surant al meu tallat.

..., aquell líquid negre reflectia la teva imatge i no gosava veure-me'l. Amb la cullera el remenava i la teva cara es deformava fent giragonses concèntriques. El cambrer me'n va oferir un altre si aquell no m'agradava. Vaig arraconar el vell i vaig posar el nou al mig. Et vaig tornar a veure al cafè, aquell líquid negre reflectia la teva imatge i no gosava veure-me'l. El cambrer me'n va portar més, i vaig acumular cafès damunt la taula. Em vaig aixecar marejada, vaig tornar a mirar la taula i desmaiant-me et vaig veure als cafès.

..., tu llegies Murakami amb una fingida distància. De tant en tant miraves dissimuladament buscant un personatge que mai no entraria. Jo t'observava dues tauletes més enllà, sense parar atenció a la meua beguda refrescant ni al meu difús company.

T'havia vist dues setmanes abans, asseguda a la mateixa tauleta d'aquest cafè. Totalment aliena a allò que t'envoltava. Jo perdia el temps amb coses intrascendents, mentre tu, tan subtil formaves part de l'indret.

Avui prenies un tallat, a xicotets glops, després d'una estona vaig comprendre que a cada glop teu se m'anava un bocí de vida.

..., tant de temps intentant evitar-te, pensant en no trucar-te, en no veure't i fantasiejant, al mateix temps, una trobada casual, inevitable, que creia que no es produiria mai. En les meves fantasies la trobada era sempre diferent. Tant ens llançàvem l'un als braços de l'altre, com ens parlàvem educadament, com dos coneguts.

I només entrar, et vaig veure, estaves amb altra gent. I no havia imaginat mai que seuria lluny de tu. Ens vam mirar, sense apartar la vista, ens vam somriure i només amb això vaig saber-ho tot: l'amor i l'impossible... tot era allà.

..., no hagués fixat la vista amb tu, de no ser per el tanga negre que sobresortia dels teus texans ajustats, la meva intenció de conèixer qui calçava allò tant vistós, va fer que donés una volta al teu entorn fins trobar-me amb una cara plorosa i trista, no vaig pensar més amb el que m'havia acostat a tu, solament em va preocupar el teu estat, vares alçar la mirada, i jo amb la meva vaig demanar permís per ajudar-te, des de llavors i sense el teu problema, gaudeixo del que em va acostar a tu

... Aquell cafè nou, de parets blaves, adossat al mercat que hi ha a la plaça. Portaves la càmera nova i la il·lusió als ulls. Era d'hora. Esmorzaves per agafar forces. Seria un matí de caminades lentes, recorreguts llargs i mirades intenses.

Et vaig imaginar com en un matí de Reis. La joguina desitjada a les mans.

Algú va obrir la porta. Aleshores et vas adonar que jo era fora. Somrient-me, vas buidar el got. Just quan et feia una foto.

Quan sortires del cafè de parets blaves, com els teus ulls, el dia s'il·luminà, còmplice.

..., i la gràcia dels teus moviments em va captivar. Amb una agilitat hipnòtica, esquivaves les taules i els clients amb una dansa que, vaig saber en aquell moment, interpretaves per a mi. Era tanta la elegància, que ningú més no semblava adonar-se de la teva presència, mentre seguien absorts en les seves converses. La gent estava, per mi, difuminada. Era sols un fons per a la teva actuació sublim.

Finalment vas venir a la meva taula, on algú em parlava mentre jo, absent, et mirava.

– “Ramon, m'escoltes o et distreus amb una mosca?”

... i el desig de conèixer-te va començar en aquell precís instant. Malauradament, no et sabia dir l'hora exacta, però eren entre dos i tres quarts de nou. El cambrer va venir a demanar-me què volia. Vaig apartar un moment la mirada del teu cos ros amb tons més foscos. De cop i volta, ja no hi eres, havies marxat, però, finalment et vaig tornar a trobar. Eres en una altra taula, a punt de ser devorat, oh croissant meu, per una altra persona, que de ben segur no t'estimava tant com jo. Quina mala sort!

..., unos minutos antes habíamos tenido sexo en el callejón de atrás.

El sudor aún cubría mi piel, pero la tuya, dulce como el alba, parecía no haber ni tan siquiera rozado la mía.

Ahora hablas con tus amigos, hasta hace poco gritabas de placer con cada penetración de mi cuerpo en el tuyo.

Ahora te arreglas la faldilla, antes con ansiedad te la levantabas.

Qué hipócrita puede llegar a ser la imaginación. ¡Hiriente engaño!

Déjame soñarte esta noche y en mis ojos ciegos retener y amar la realidad de los tuyos.

Por ti muero.

..., un matí més rere les tapes d'un llibre, potser endinsada en la lectura, atenta a les passions d'un personatge o al misteri d'un passat tèrbol; potser deixant que s'arrefredi expressament el cafè amb llet que remenes per esma; potser amagada del món que t'espanta, jo inclòs, que segueixo embadalit el viatjar dels teus ulls per les línies.

Mirant-te (adorant-te), imagino que amb calma aparent, amb aquesta gràcia del gest en passar una pàgina amb dos dits, subtil, ets mestressa del nostre incert futur, innocents personatges que somiem gaudir de voluntat pròpia, naufrags del teu caprici.

... no recordo el nom però no té cap importància. Tu estaves prenent-te un te en una tauleta del racó. Jo, un tallat descafeïnat... enfilada dalt d'un tamboret a la barra... et mirava de reüll i, de tan en tant, la teva mirada coincidia amb la meva.

Et vaig veure al cafè i em vaig beure d'un glop totes les teves paraules, les que em vas dir, les que et vas guardar... ja asseguts, assegudes, els esguards i les mirades... fit a fit... la dolçor i la descoberta d'un altre jo que era tu i va esdevenir un nosaltres.

..., dins d'aquell líquid negre i amarg que havia d'apaivagar la meva set. M'eres conegut de no sé on; qui sap si ens varem veure en un somni.

Però els teus ulls negres em miraven fixament i jo no podia apartar la meva mirada del contingut de la tassa de no més de sis centímetres, perquè que et contenia a tu dins. Eres meu.

Vaig apropar-te als meus llavis i amb la llengua vaig acariciar la teva amarga i calenta superfície.

Tant sols una petita xuclada, doncs no volia que el nostre temps s'acabés ràpid.

... el día menos pensado. Llevabas calzadas esas deportivas amarillas y desgastadas que tanto me gustan. Como antes, te apoyaste simpáticamente a la barra para pedir un cortado con dos azúcares mientras buscabas con la mirada dónde sentarte. Apuesto cualquier cosa a que ese día aún no habías incendiado nada. Lo supe por esa forma tan curiosa de morderte el labio inferior repetidamente. A partir de ahí, no quise saber más y me fui. Imagino que al salir del bar, ciega de cafeína y odio, estampaste tu soberbia por las calles o importunaste al mundo una vez más, sin medida como siempre.

... Et cercava entre un bosc de taules de marbre i cadires de forjat. Movent-me pas a pas sobre el tauler d'escacs que trepitjaven els peus. Avançava: salt de cavall, diagonal, recte fins instal·lar-m'hi, com torre, al racó lliure.

Davant la tassa de cafè, aixecava l'esguard: mil veus, mil mons creuaven en caòtiques direccions.

Et trobaria avui o em planyeria de no saber-te?

Mil voltes buscant fora sense pensar que sóc davant l'escac i mat.

Aleshores, abaixo la mirada i, ara pla, a la lluentor de la negror líquida es reflecteix el més important: tu mateix.

... Estava passejant amb uns companys de feina i al passar pel café et vaig veure, vaig entrar i et vaig fer un petó.

Al sortir ,em van preguntar que qui era aquella tia tan bona i jo els hi vaig dir que no era una tia bona, era una tia boníssima.

Els hi vaig explicar que eres una tia bona amb menys de 30 anys, que vas fer de història de l'art, que feies de guia a la ciutat, que havies fet de model artística, que pintaves i feies fotografies increïbles, que m'havies ensenyat a veure el món amb ulls joves i inquisidors, una tia bona que... i al final em van demanar perdó pel comentari que havien fet

... La tassa fumejant, la mà removia el líquid amargós –no li havia posat sucre–, el pensament absort en el silenci interior que des que m'ho demanares havia anat apropiant-se de mi, ni el pensament parlava, solament les sensacions, l'aroma que m'anava inundant, el color fosc i espès que m'arribava als ulls, i els teus ulls, allà dins, mirant-me, amb un esguard somrient des del fons de la tassa. Et vaig paladejar amb les parpelles closes i em vaig commoure. Ahir, tot i que estic a dieta, et vaig beure discretament barrejat amb cafè.

..., al meu cafè.

Què hi feies tan despreocupat? No et vaig dir que ho superessis? No vas dir-me que no m'emprenyaries més? No en vas tenir prou de paraules cruels i mirades de menyspreu? No vas entendre que no estic disposada a aguantar més inseguretats masculines?

He estat molt enfadada amb tu, però rere el vidre... merda! Jo anava de lila i tu portaves la camisa morada que tant m'encenia. Em va passar pel cap entrar i ser agradable; parlar, deixar que em toquessis i acabar aquell adéu imperfecte empenyent els nostres cossos al joc dels silencis.

Merda! Per un moment vaig ser jo la que dubtava.

... i em va sobtar. Sobtar per que suposadament havies d'estar lluny, molt lluny. Sobtar per que després de tant de temps de la teva absència a la que em vas obligar ja no pertanyies a la meva vida passada, present ni futura. Però estaves allà, llegint el teu autor preferit, bevent el teu te preferit. I jo, paralytitzat, amb el cor que em sortia per la boca. Sense poder acostar-me a algú que un dia vaig estimar, sense poder mirar els ulls que un dia em van captivar.

Sense poder expressar aquell sentiment presoner que cridava dins meu: Que et donin pel cul, imbècil!!

... Distret. Fitant l'infinit. Una Voll, un bolígraf i un bloc. Com abans quan escrivies poemes a la teva princesa, desfeies nusos existencials i programaves rutes pel món, en una incansable descoberta de tu mateix. Dibuijaves paisatges llunyans i estudiaves llengües foranes.

Ja no fumes. No cremes la teva vida perquè la vida t'ha cremat. Al reialme de la princesa no vas ser feliç ni vas trobar repòs lluny de casa.

Avui em sento de nou la princesa que durant un temps va llegir l'amor escrit a la teva pell.

Avui entraré...

... Era ple de gent i de fum, vaig pensar que en la taula del final encara els gànsters jugaven a póker. Vaig fer una ràpida ullada, la gent era immersa en les seves realitats i des del racó em vas somriure.

Perquè aquell, era el cafè de la Plaça on m'esperaves sempre, i perquè sempre mirava al racó, d'ençà que ens arraulíem per explicar-nos confidències prohibides.

Vaig bategar amb força, l'enyor aigualit em negà els ulls. Vaig passar-me anys mirant aquell racó on sabia que un dia m'esperaries. T'evocava la flaire inconfusible a cafè.

... Em miraves fixament entre el soroll de la cafetera que es perdia enmig del xivarri.

Em vas dedicar un somriure i em vas picar l'ullet. De sobte, una esgarrifança em va recórrer per tota l'espinada i em va fer pensar en els moments que havíem viscut junts.

Una relació basada en la desconfiança i en la mentida. I és així com vaig decidir posar punt i final a la teva nítida imatge, la de dins del cafè. D'un glop me'l vaig acabar i amb ell, vas desaparèixer. Vas acabar formant part, només, del record.

... Vaig pensar: la gent no és *tonta*, la gent se n'adonà. És massa obvi, massa pretensió, estava rumiant. No cal escriure aquesta cosa, d'aquesta manera, com a mínim. Segur que algú altre tindrà la mateixa idea de girar la història, de fer-la més interessant. I amb més gràcia que el que estic fent jo. Són frases lletges, repetitives, -en el fons- mancades de qualsevol sentit, per no dir profunditat; no s'entenen -diria- miris com miris. Fàcilment podria ser la pitjor peça que hagi fet mai.

I quan estava dient tot això, ningú es va adonar que parlava de tu...

... per primera vegada i cada tarda tornes a venir.

No gosaria mai trencar les teves rialles juvenils mentre parles amb les teves amigues, orfes de l'amor que en silenci et professo.

Sempre em demanes una coca-cola i preguntes quan em deus.

Em deus molt petita Alicia, no només els dos euros amb cinquanta que pagues.

Sóc el teu pare però no ho saps.

I cada tarda veig com creixes, envoltada de riures, idees i amors platònics.

Alicia, sempre viva en el teu món de meravellosa adolescència. Sempre aliena a qui des de la barra t'observa.

et vaig veure al cafè,
ocupes l'espai
en el fang del cos d'aquesta nit,
sempre a mig camí
d'una tassa capgirada
quan esmorzes l'impossible

publicat per:

Ad'ART

Plataforma per a la difusió i promoció culturals

[http:// associacioadart.blogspot.com](http://associacioadart.blogspot.com)

Girona

maig 2010

lletratura

... és un projecte col·lectiu, obert a tots els que hi vulguin participar. Neix dels objectius principals de l'associació Ad'ART: apropar l'art a la gent i crear noves propostes i vies d'expressió. Aquest recull consta dels relats d'aproximadament cent paraules que els autors van construir a partir de la frase "Et vaig veure al cafè..." i que en conjunt creen aquesta obra literària d'un caràcter únic, que ens plau presentar-vos aquí.

Die Königin der Nacht
Oscar Ramírez Dolcet
Emanuel Schikaneder
Paminadarkness
Pacharé
Anna Hernández Turné
Ferran Fons Titos
Olga Taravilla
Cirerot
Xevi Casas Comas
Sandra D. Roig
Rafel Casas
Carme Rosanas
Ramon C
Daniela Ibba
Mònica Gallifa
Maria Brufau
Genoveva P. Pujol
Joan Gasull
Carles Lapuente
Bruna Generoso Miralpeix
Axl D. Roig
Vladimir
en Martí
Max S.
Debeal

la Schmetterling
Manel Bielsa
Jordi Fornos Gómez
R.C. Nistal
Anna Boixereu Pellicer
Lídia Lavado Pagès
Fanal Blau
Barbollaire
Roser Suñer
Elvira FR
Jesús M. Tibau
Assumpció Costals
Lolita Lagarto
novesflors
Marta Albó Civit
Roger Ferrer
Marc Rodríguez Vera
josepmanel
Estonetes
onatge
l'estrip
Tessa Mas
Dave
Mar
Joana

plataforma per a la difusió i promoció culturals